

ב"ה

פרשת תולדות

וילך עשיו ויקח את מחלת... לו לאשה
מכאן לחתן שמוחלין לו עוונותיו
תולדות כח, ט. רש"י וישלח לו.ג.

מדוע למדים שמוחלים לחתן על כל עוונותיו, דווקא מעשיו

בסיום הפרשה מסופר שיצחק שלח את יעקב פְּדָנָה ארם כו'. ובהתחלת הפרשה הבאה מסופר אודות הליכתו של יעקב - "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרונה". ובאמצע הדברים - בין סיפור דברי יצחק ליעקב לסיפור אודות הליכתו של יעקב - מפסיקה התורה עם סיפור אודות עשו: "וירא עשו וגו' כי רעות בנות כנען בעיני יצחק אביו, וילך עשיו אל ישמעאל ויקח את מחלת בת ישמעאל גו'". ולכאורה, דרוש ביאור: כאשר עומדים באמצע פרטי הסיפור אודות יעקב - מה מקום להפסיק עם סיפור אודות עשו?!

גם צריך להבין: על הפסוק "ויקח את מחלת" - אמרו חז"ל: "וכי מחלת שמה והלא בשמת שמה? - אלא מלמד שנמחלו לו כל עוונותיו (עד שהדבר פעל גם אצלה - שנקראת בשם "מחלת") מכאן לחתן שמוחלין לו עוונותיו".

ולכאורה, תמוה ביותר: כאשר התורה רוצה לבאר את גודל מעלתו של חתן שעומד לבנות בית בישראל - לא מצאה התורה מקום שממנו ילמדו ענין זה אלא מחתונתו של עֶשׂו הרשע [כפי שכבר למדנו אודות מְעֶשְׂיו של עֶשׂו -- "וַיִּבֶז עֶשׂו אֶת הַבְּכוֹרָה" וכיוצא בזה, ועד כדי כך, ש"קיצר הקב"ה חמש שנים משנותיו" של אברהם כדי "שלא יראה את עשיו בן בנו יוצא לתרבות רעה". עד שמגיעים לסיפור שבסיום הפרשה שיעקב הוצרך לברוח פדנה ארם מפני עשו כו'], שנשא לאשה את בתו של ישמעאל, ככל ה"מעלות" - בלשון סגי נהור - שהיו לה, כדברי חז"ל בנוגע לחתונה זו: "לא לחַנֵּם הלך זרזיר אצל עורב" ... ומחתונה זו למדים בנוגע לכל חתן שעומד לבנות בית בישראל - "מכאן לחתן שמוחלין לו עוונותיו"?

והביאור בזה - שהיא הנותנת: כדי להדגיש את גודל המעלה שבענין ד"תולדות", "פרו וקבו", גילוי כח האין סוף בעולם - שזוהי תכלית ומטרת הנישואין - בחרה התורה להדגיש ענין זה אצל עֶשׂו, שלמרות שיודעים את גודל רשעותו, מכל מקום, כאשר הלך לקיים את הציווי "פרו וקבו" - מחלו לו על כל עוונותיו!...

ועל פי זה מתורץ גם מה שסיפור זה בא באמצע הסיפור אודות הליכתו של יעקב לחרן - שבזה מודגשת גודל הירידה של עשו, שאפילו לאחרי שמחלו לו על כל עוונותיו, עדיין הוכרח יעקב לברוח מפניו... ואף על פי כן, למרות היותו בתכלית הירידה שאין למטה ממנה - מחלו לו על כל עוונותיו, וכל זה - מפני גודל המעלה שבענין ד"פרו וקבו" !

זהו איפוא התוכן דפרשת תולדות - גודל מעלת הענין ד"תולדות". "פרו וקבו", ועד להדגשת גודל ההפלאה שבדבר - בסיום וחותם פרשת תולדות, כנזכר לעיל בארוכה.

ומזה יש ללמוד הוראה נפלאה בעבודתו של יהודי: כאשר אומרים ליהודי שעבודתו צריכה להיות באופן של נישואין עם הקב"ה - כידוע ומבואר במדרשי חכמינו זכרונם לברכה שהקב"ה הוא חתן וכנסת ישראל היא כלה - חולף רעיון במוחו: הן אמת שהוא בדרגת צדיק, ובודאי ש"לא עבר עבירה מימיו ולא יעבור לעולם". אבל אף על פי כן, כאשר מדובר אודות עבודה באופן של נישואין עם הקב"ה, תכלית היחוד והדביקות באופן ד"והיו לבשר אחד" - כיצד ראוי הוא לכך, בידעו ש"מאן דמחויי במחוג קמי מלכא כו", ועל אחת כמה וכמה "מלכא קדישא", אשר "מי ידמה לך ומי ישוה לך" !...

והעצה לזה - הענין ד"תולדות", "פרו וקבו": כאשר יהודי יוצא מארבע אמות שלו כדי לעסוק בעבודה דעשיית יהודים נוספים, על ידי זה שמקרבם לתורה ומצוותיה, "פרו וקבו" ברוחניות - הנה בזכות זה "מוחלין לו על כל עוונותיו". שבזה נכלל גם הענין ד"מחויי במחוג קמי מלכא קדישא", ובמילא, יכול להיות אצלו ענין הנישואין עם הקב"ה.

ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו
תו"מ ה'תשמ"ה ח"ב ע' 729

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולעיני הרב גבריאל נח זוגותו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי, אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה, צבי"ה זלאטע רייזל, שמואל, מנחם מענדל, ישראל אריה לייב, יוסף יצחק,
שניאור זלמן, חיה מושקא, אברהם דוד, אהרן, חנה